

[Rimstad.]

mig ret på dette punkt. Uden den rigtige tilrettelægning kan man meget nemt komme til at skade denne sag mere end at gavne den, derigennem at man i u-landene ned-sætter respekten for den hjælp, der gennem dårlig tilrettelægning ender på de forkerte steder og hos de forkerte personer. Jeg erindrer her om, at udenrigsministeren, da vi sidste gang diskuterede denne sag i folketinget, gav mig ret i, at den hjælp, vi yder, ubetinget skal ydes dér, hvor den vil blive virkelig effektiv og mest effektiv.

Tanken om at yde de 100 mill. kr., der her er tale om, gennem en sukkerafgift forekommer os også at være forfejlet. En ny afgift på et bestemt produkt kan skabe en modvilje hos mange mennesker, der er knyttet til produktion og handel af den pågældende vare, og jeg tror ikke, at modvilje og mangel på popularitet i den danske befolkning over for u-landshjælpen er det, man skal søge oparbejdet.

Forslaget her må berø på et forkert og et for uovervejede syn på denne sag, der netop har brug for at blive en folkesag, og vi må derfor her ved første behandling sige, at vi ikke kan støtte forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Diderichsen*): Jeg vil gerne takke statsministeren for den velvillige bedømmelse af forslaget, selv om statsministeren jo ikke kunne gå ind for selve den konkrete form, vi har givet vort forslag.

Hvad angår det særlige spørgsmål om puljen, vil jeg gerne igen understrege, at det altså ikke forekommer os, at der her er tale om et egentligt puljesystem. I princippet er vi tilhængere af, at man ikke fordeler de forskellige afgifter i sådanne cigarkasser.

Angående effektiviteten af sådanne forslag og den nøje forberedelse er det fuldstændig rigtigt, at u-landshjælpen i det store og hele må gennemføres efter en meget nøje planlægning. I dette særlige tilfælde gør det humanitære spørgsmål og forhold

det til Indien og mulighederne for at gribe ind i netop denne særlige aktuelle situation sig dog gældende, og også på den baggrund synes jeg, at de øvrige u-landsbevillinger må suppleres med sådanne muligheder for at gribe ind på det humanitære område, hvor nøden viser sig. Det er jo ikke noget, der sådan kan forudberegnes og planlægges.

Til ordførerne vil jeg gerne komme med nogle enkelte bemærkninger. Jeg kan jo ikke påstå, at jeg har så forfærdelig meget at takke for, men jeg vil dog gerne konstatere, at der var enighed om, at formålet med at fremsætte et sådant forslag er rigtigt, og at man tilslutter sig det. Det er jo, som jeg nævnte det, også netop et af hovedformålene fra vores side at holde diskussionen i gang, således at vi ikke over andre store problemer, som beskæftiger det høje ting, glemmer, at vi har dette meget vigtige spørgsmål at tænke på.

Det er rigtigt, som hr. Niels Matthiasen nævnte, at man må være opmærksom på, om der er tilstrækkelige kræfter i administrationen til, at u-landshjælpen kan få det omfang og den planmæssige fremgang, som er en nødvendig betingelse; det er vi helt enige i.

Hr. Per Federspiel var jo, om jeg så må sige, påfaldende bidsk i sine bemærkninger, og jeg finder ikke, at denne bidskhed er tilstrækkelig sagligt funderet. Af og til får man måske en idé, en god eller dårlig idé, men man kan ikke fremsætte den, før man får den, og den lejlighed, som hr. Per Federspiel henviste til, nemlig behandlingen af et lovforslag om ændring i den bestående lovgivning om teknisk samarbejde med udviklingslandene, hvor jeg førte ordet, var efter min mening ikke særlig egnet til at indføre sådanne helt andre synspunkter. Med hensyn til ændringen af § 7 i denne lov var min betænkelighed ikke rettet imod selve dette, at man skulle kunne yde humanitær hjælp, men imod, at det i grunden udvidede denne specielle paragraf på en måde, der måske ikke rigtig stemte med dens oprindelige hensigt. Men ved